

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Καὶ ἰδοὺ τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτος βλασφημεῖ.

Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῇτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἄρῃ σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

Καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρό εκείνο, ἐμπῆκε ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοιάριο, ἐπέρασε ἀπέναντι καὶ ἦλθεν εἰς τὴν δική του πόλιν. Καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα παράλυτον, ξαπλωμένον σὲ ἕνα κρεβάτι. Ὁ Ἰησοῦς ὅταν εἶδε τὴν πίστιν τους, εἶπε εἰς τὸν παράλυτον, «Ἐχε θάρρος, παιδί μου. Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου».

Καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς εἶπαν μέσα τους, «Αὐτὸς βλασφημεῖ».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ κατάλαβε τὰς σκέψεις των, , εἶπε, «Γιατὶ σκέπτεσθε πονηρὰ μέσα στὴν καρδιά σας; Τὶ εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ «Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου» ἢ νὰ πῶ «Σήκω ἐπάνω καὶ περπάτει»; Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς», - τότε λέγει εἰς τὸν παράλυτον, «Σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου».

Αὐτὸς ἐσηκώθηκε καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του. Ὅταν εἶδεν αὐτὸ ὁ κόσμος, ἐθαύμασε καὶ δόξασε τὸν Θεόν, ποὺ ἔδωσε τέτοιαν ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.